

Slitvargen

Magnusson möter: Thomas Dennerby

Slitvarg, bollvinnare, vattenbärare, (ej att förväxla med trunkbärare, typ Tomas Sjöberg i Karlsruhe), terränglöpare. Ja det finns många namn för den typen av fotbollsspelare som varje lag behöver men som aldrig får den uppmärksamhet de förtjänar.

Thomas Dennerby

Back/mittfältare

Född: 590813

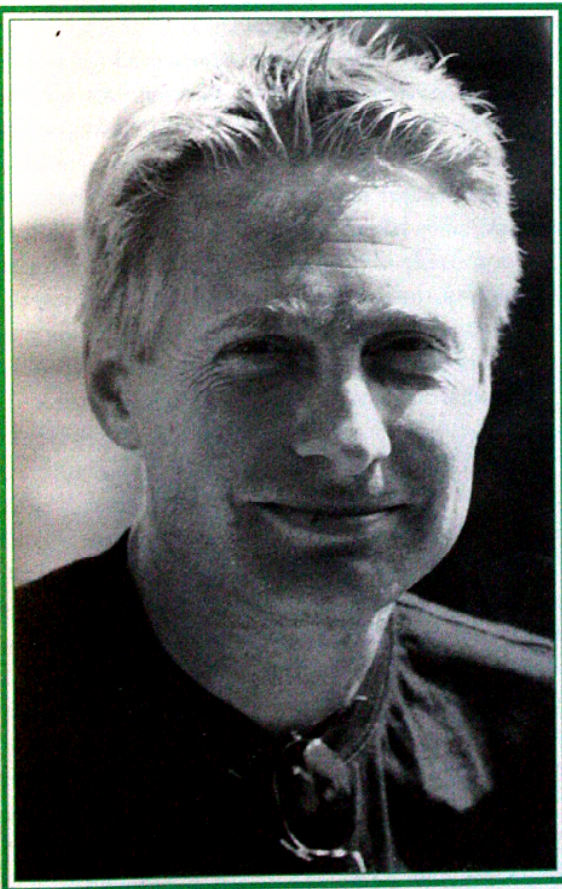
Moderklubb: Spårvägens Golf

I A-truppen: 1977–85

A-landskamper: –

Allsvenska matcher: 157 (inkl slutspel), 8 mål

FOTO: HASSE FRIDÉN

– Ja visst var jag en slitvarg, säger Thomas Dennerby, 40, men jag hade medelteknik med Hammarbymått mått. Skulle jag däremot lirar i Brage hade min teknik varit bländande.

Vi befinner oss på Paternostervägen i Hammarbyhöjden i södra Stockholm. Jag är uppväxt bland femtiotalshusen i den lilla sömniga förorten som alltid varit ett starkt Bajenfäste. I 27:an bodde Gunnar Qvarfordts (klassisk kvalhjärte med slokmustasch) fastmö och en gång i mitten av 70-talet cyklade bröderna Ohlsson förbi på väg till en träning, vilket var det största som kunde hända för ett gäng förtortsslynglar med grönvit hjärta. Nu bor Thomas Dennerby här och tittar man ut genom fönstret ser man Nytorpsbadet där en kompis påstod sig en gång ha sett Sören Mannberg äta en igloo.

För Thomas del började det i Verdandi i Årsta men 1969 bildades Spårets ungdomsfotboll.

– Farsan jobbade vid Spårvägen, fortsätter Thomas, så det var naturligt att jag lirade där. Jag var forward på den tiden och öste in mål.

Efter ett gästspel i Djurgården blev det Hammarby som 13-åring och en hel del framgångar.

– Ja, 59:orna i Bajen var en stark årgång, vi vann Sanktan och pojk-SM. Bland andra var Kjell Ihre-stam och Per Apelgren med. De blev båda sedermera Spårvägare. Under mina juniorår blev det både pojk- och juniorlandskamper och som sjuttonåring debuterade jag i A-laget mot Kalmar FF. Det blev förlust med 1–0 på Råsunda efter mål av Jan-Åke Lundberg.

Det rullade på för Thomas som blivit högerback i laget. Det första allsvenska målet minns han gärna.

– Självklart, jag var sjutton år och fick göra mål på Söderstadion mot Halmstad, berättar Thomas och ler åt minnet, det var en överlämning från Billy och en vägg med Kenta sen satte jag bollen i gaveln. Gissa om jag blev glad.

Ordinarie i allsvenskan

Thomas blev ordinarie, men inför säsongen 1978 fick han flytta upp på mitten.

– Tom Turesson kom som tränare och ville behålla Matte Werner som högerback. Jag fick flytta upp ett steg och trivdes bra som högerfältare.

Tyvärr åkte Thomas på sin första allvarliga skada under sommaren.

– Det var VM-år och vi spelade final i en sommarcup mot Elfsborg och jag krockade med Christer Kvist samtidigt som jag gjorde mål. Menisken rök och jag var borta hela hösten. När skadan var läkt var olyckan framme igen, jag smällde ihop med Roger Hansson i Brage under en träningsmatch och blev borta våren 1979.

När Thomas äntligen var frisk väntade ett derby mot Djurgården. Nye tränaren Julle Gustavsson vågade satsa på Thomas från start som högerback och han skulle inte ångra sig.

– Nää, jag gjorde 1–0 målet och vi vann till slut med 5–2. Julle var en härlig tränare, han hade en naturlig pondus och kunde verkligen göra spelarna till tävlingsmänniskor. Han var däremot ingen teoretiker, genomgångarna handlade mest om hur breda motståndarna var och vilket skonummer de hade. Vi hade ett stående skämt om Julle som innebar att han under den första matchen han hade med Bajen skulle ha sagt ”vi lirar som vanligt grabbar”. Det var naturligtvis inte sant, men lite så var det.

Säsongen 1980 blev bra för Thomas, ordinarie i laget och en bidragande orsak till att någonting började hända i Hammarby. Det blev också några U-landskamper, där Thomas fick spela på den ovana positionen som vänsterback. Säsongen 1981 blev dock Thomas sjuk på hösten i en skum virusinfektion och gick ned sju kilo.

1982–85

Så kom då säsongen 1982 och det bästa Bajenlaget genom tiderna skulle visa upp sig på Sveriges arenor. Men det började inget vidare.

– Nej, vi hade bara tre poäng efter sex omgångar, minns Thomas, och efter 0–4 förlusten mot Blåvitt på Ullevi åkte vi ut i skärgården för att prata igenom problemen. Bengt Persson var ny tränare och hade de teoretiska kunskaper som Julle saknat. BP började med att säga att Blåvitt bara haft fyra målchanser och haft tur som vann. Någon påminde BP om Tommy Holmgrens chans men BP skakade på huvudet och sa att Holmgren brukar missa rätt mycket, alltså var

det ingen målchans. Till slut kom vi fram till att vi borde ha vunnit med 8–4 trots att vi bara haft tre chanser.

Hur det nu än var så blev det här samtalet lite av en vändning, i matchen efter slogs Halmstad tillbaka och segertåget hade börjat.

– Inför den matchen hade jag rakat håret och slängt benskyddet, så folk på läktaren kände inte igen mig. Det var väl lite skrock men det fungerade. Dessutom var jag tillbaka som ytterfältare efter några år som ytterback. Sedan började det rulla, alla bitar föll på plats och vi hade det rätta flytet.

Inför kvartsfinalen mot Örgryte började det hända saker på läktarna också.

– Jag kom ihåg att vi satt i omklädningsrummet när vi hörde musik som dånade utanför, vi trodde någon tagit med sig en jättestereo men när vi kom ut såg vi att en hel sambaorkester tagit plats på E1. Fantastiskt!

Bajen krossade ÖIS i ösregnet (5–1) och drömmen om en SM-final började växa.

– Efter semifinalförlusten i Borås tvivlade jag på att vi skulle klara Elfsborg som vi alltid hade svårt för. Men vi var så starka och välbalanserade så att vi vann ganska enkelt hemma.

Hammarby var i SM-final och inte många trodde på den grönvita elvan. Blåvitt hade vunnit UEFA-cupen och svenska cupen (?) och hade ett kanonlag.

– De första tjugo minuterna på Ullevi var väldigt tuffa, konstaterar Thomas, men vi växte in i matchen och fick mer och mer att säga till om, särskilt på mitten.

Det mittfält Hammarby mönstrade under första hälften av åttioalet är det bästa i klubbens historia:

Till vänster: Mats Wahlberg, slitstark bollvinnare som också var bra huvudspelare;

Mitt: Micke Andersson, elegant, teknisk och konstruktiv;

Mitt: Thomas Dennerby, tuffing och bollvinnare;

Höger: Ulf Eriksson, vindsnabb och målfarlig landslagsman.

– Skapligt gäng, dessutom hade vi offensiva ytterbackar i Klasse och Peppe, säkra mittbackar i Putte och Heden och giftiga anfallare i Gerhard och Jonnie.

Efter vinsten på Ullevi blev uppmärksamheten för stor för Hammarby, i stället för att dra sig tillbaka blev det jippon och mediauppbåd. Aftonbladet hade ryckt upp tröjorna med texten ”Hammarby, Svenska mästare 1982” och spelarna stod och grävde guld med spadar på Söderstadion.

– Ja, det blev lite mycket, men jag trodde ändå vi skulle klara Blåvitt. När jag sprang in på Söderstadion var det min livs största fotbollsupplevelse. Vi började också väldigt bra och borde gjort mål på alla chanser vi hade i början. Men Blåvitt var effektiva och det blev på en gång mitt livs tråkigaste fotbollsupplevelse. Men ändå visste vi att vi kunde upprepa det här de kommande säsongerna.

Så blev det nu inte, året efter blev det respass mot AIK och 1984 blev det förlust efter straffar mot Norrköping i semi. Thomas var ordinarie under de här åren och det talades till och med om A-landslaget. Efter säsongen 1984 röstades Bengt Persson bort som tränare. En nästan enig spelartrupp ville ha något nytt vid rodret och begick ett gigantiskt misstag.

– Jo, det är klart, hade jag haft facit i hand så hade jag röstat annorlunda. Men det var sådant tryck från en del spelare att det var svårt att stå emot. BP är den absolut bästa tränare jag haft och borde ha fått stanna några år till.

Björn Bolling kom tillbaka och tog över och vintern 1985 var det dags för de klassiska matcherna i UEFA-cupen mot Köln.

– Råsundamatchen är den underligaste match jag spelat och bortamatchen har jag inte speciellt stort minne av. Efter fyrtiofem sekunder satsade jag på en språngnick men blev samtidigt träffad av en våldsam spark på hakspetsen. Kjelle Schött undersökte mig och jag kunde svara på var jag hette och var jag befann mig. När jag skulle fortsätta spela gick jag åt fel håll och Uffe Eriksson tog tag i mig och ledde mig rätt. Efter ytterligare några minuter började man märka att det var något skumt med mig. Jag uppförde mig rätt konstigt och till slut gick jag ut till lagledarbänken och sa "nu ger jag faan i det här, vilket håll ska jag egentligen springa åt". Jag blev utbytt och minnet kom tillbaka när Micke gjorde vårt ledningsmål.

Tillbaka till Spåret

Efter säsongen började Thomas fundera på att trappa ner.

– Det började ta emot, jag hade sett samma omklädningsrum till leda och kunde inte komma längre i karriären. Dessutom hade jag kommit in på polis-skolan 1984 och jag hade barn. Jag ville ha fyra veckor sammanhängande ledighet på sommaren och ställde det som krav till Bajen för att fortsätta. Det köpte man tyvärr inte så jag sökte mig till Spåret.

Thomas var bara 26 år och Spårvägen tog emot den rutinerade mittfältaren med öppna armar.

FOTO: ROLLE RYDÉN

– Jag gjorde två säsonger i Spåret men kroppen började säga ifrån. Helt plötsligt började jag få bristningar och sträckningar lite varstans, det var förmodligen en reaktion på min tuffa spelstil från de allsvenska åren.

Thomas hade alltid gått in max i varje närmkamp, inte på något sätt brutalt men ibland dumdristigt för den egna hälsan. En åttiotalets Andreas Alm om ni förstår vad jag menar. Thomas tröttnade på alla skador men kunde inte släppa fotbollen. Efter tränaruppdrag i bland annat Värtan, Spåret och i Hammarbys ungdomsverksamhet är han nu tränare för Bajens allsvenska damer som i skrivande stund har en mittplacering.

– Där bör vi komma också, säger Thomas, men vi kan överraska och gå till slutspel om allt stämmer. Det finns moral i laget, det visar till exempel vändningen borta mot Malmö.

Många av fansen känner också igen Thomas som supporterpolis. Inför EM 1992 började Thomas jobba nära Bajen Fans.

– Det fanns givetvis en misstänksamhet gentemot oss. Jag kom ihåg ett fans som frågade mig "du var alltid min stora idol, nu jobbar du emot oss, varför är det så". Så var det självklart inte. Vi ville få bort rötäggen och göra livet drägligare för de skötsamma fansen. En gång frågade jag en landsortspolis vad han tyckte om Bajens Fans medlemmar. Ja, det är väl samma drägg allihopa sa han. Jaså, svarade jag, jag är själv medlem. Då tystnade han. Det är just den stämpeln vi ville få bort.

Idag jobbar Thomas som spanare på Rikskrim, är familjefar och fotbollstränare. Och visst finns drömmen där att någon gång få träna Bajens A-lag.

– Det drömmar nog alla om, avslutar Thomas.

Innan jag åker hem tar jag en sväng förbi Nytorpsbadet. Vid en glasskiosk står en kort, äldre man och äter en isglass. Det är tyvärr inte Sören Mannberg.

Magnusson